

de er underlagt et særligt autoriseret regnskabsmæssigt tilsyn, samt at det er kreditinstitutter, der ikke alene er beskæftiget med udlånsvirksomhed, men som tillige til enhver tid skal sikre en økonomisk dækning overfor indskydere eller obligationsinvestorer.

Denne afgrænsning indebærer, at enkelte virksomheder - i modsætning til i dag - fremover ikke vil være omfattet af adgangen til at foretage hensættelser med fradragsvirkning. Det gælder virksomheder omfattet af lov om sparevirksomheder og udstedere af forudbetalte betalingskort, lov om fondsmæglerselskaber eller et eventuelt andet selvstændigt regelgrundlag.

Forslaget betyder ligeledes, at penge- og realkreditinstitutternes datterselskaber i fremtiden alene vil kunne fratække regnskabsmæssige hensættelser i det omfang, datterselskabet selv driver penge- og realkreditinstitutvirksomhed. Dette indebærer en væsentlig ændring i forhold til den nugældende anvisning for pengeinstitutter, hvorefter datterselskaber kan fratække regnskabsmæssige hensættelser, uagtet datterselskabet ikke selv driver pengeinstitutvirksomhed. Efter den nuværende anvisning for pengeinstitutter er det således alene ejerforholdet, der er bestemmende for, om et datterselskab kan fratække regnskabsmæssige hensættelser. Dette fører til, at den skattemæssige behandling af regnskabsmæssige hensættelser i f.eks. et bilfinansieringsselskab vil være afhængig af, om selskabet er ejet af et pengeinstitut eller af et moderselskab, som ikke er omfattet af anvisningens ordlyd.

Med forslaget gøres hensættelsesordningen obligatorisk for penge- og realkreditinstitutterne m.v. Heri ligger en ændring i forhold til den nuværende praksis, hvorefter institutterne frivilligt kan bestemme, om de ønsker at anvende fradrag for hensættelser eller et andet opgørelsesprincip. Sigtet med en obligatorisk hensættelsesordning er, at institutterne ikke vilkårligt skattemæssigt skal kunne fravælge hensættelsessystemet i år med skattemæssige underskud for i stedet at opgøre tabene efter realisationsprincippet i år, hvor tabsfradraget kan udnyttes til at udligne skattepligtig indkomst/overskud.

Endvidere betyder lovforslaget en ændring af praksis for så vidt angår ekstraordinært store hensættelser, som Finanstilsynet måtte kræve ud fra en likvidationsbetragtning i forbindelse med nødlidende pengeinstitutter. Som alle øvrige hensættelser skal også likvidationshensættelser fremover fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Dette sikrer, at tabet (og dermed det skattemæssige fradrag) placeres i det penge- eller realkreditinstitut, hvori det er opstået. Det vil således ikke længere være muligt i forbindelse med f.eks. en skattefri fusion mellem to pengeinstitut-

ter at overdrage udlån til en høj skattemæssig værdi, uagtet at udlånet i det ophørende pengeinstitut af Finanstilsynet er krævet nedskrevet til en regnskabsmæssig lavere værdi. Med lovforslaget sikres, at den regnskabsmæssige værdiansættelse lægges til grund ved skatteansættelsen, herunder også i forbindelse med overdragelser som skattefri fusioner, spaltninger og tilførsel af aktiver.

Forslaget medfører ikke, at institutterne mister adgangen til at fratække tab på udlån og garantier m.v., hvortil der ikke er hensat. Tab, hvortil der ikke er hensat, men som konstateres i løbet af et indkomstår, kan derfor i overensstemmelse med skatte Lovgivningens almindelige regler, fragå ved indkomstopgørelsen for dette indkomstår i overensstemmelse med det opgørelsesprincip (realisations- eller lagerprincippet), som instituttet anvender.

Forslaget medfører ej heller, at den del af et tab på et udlån i fremmed valuta, som relaterer sig til valutakursudsving, ikke kan fragå, når der samtidigt indrømmes fradrag for hensættelser til tab.

Den særlige værdiansættelsesregel i kursgevinstlovens § 27, hvorefter realkreditinstitutter skal optage fordringer (pantebreve) til det beløb, hvormed fordringen kan indfries (obligationernes kursværdi), er ikke til hinder for, at realkreditinstituttet kan fradrage regnskabsmæssige hensættelser foretaget efter en individuel vurdering af låntager (pantebrevsdebitor).

Med forslaget videreføres nuværende praksis for hensættelser, der ikke resulterer i tab. Disse indtægtsføres ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori det regnskabsmæssigt konstateres, at hensættelsen ikke længere er begrundet. Heri ligger samtidig en præcisering af, hvorledes selve princippet i hensættelsessystemet skal forstås.

Princippet er, at instituttet for hvert indkomstår indtægtsfører det forudgående års ultimohensættelse og fradrager indkomstårets ultimohensættelse. Virkningen heraf er, at hvis indkomstårets regnskabsmæssige ultimohensættelse er større end ultimohensættelsen i det forudgående indkomstår, så får instituttet fradrag for merbeløbet. Omvendt må instituttet indtægtsføre den del, hvormed det forudgående års regnskabsmæssige ultimohensættelse overstiger ultimohensættelsen i indkomståret. Nettovirkningen er således, at det er ændringerne i hensættelser fra år til år, der medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Den regnskabsmæssige ultimohensættelse defineres som instituttets samlede hensættelser til tab på udlån og garantier m.v. Ultimohensættelsen kan ses som udtryk for den værdi, hvormed udlåns- og garantiporteføljen er nedskrevet.